

בש"פ 572/22 - חברת אליאבוסיון ללאסתמר וללעקאר, מוחמד ג'ולאני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 572/22

בש"פ 575/22

לפני: כבוד הרשמת שרית עבדיאן

המבקשים:

1. חברת אליאבוסיון ללאסתמר וללעקאר
2. מוחמד ג'ולאני

נ ד

מדינת ישראל

המשיבה:

**בקשות להארכת מועד להגשת בקשת רשות ערר;
תשובה מיום 30.1.2022; תגובה לתשובה מיום
31.1.2022; תגובה מטעם המשיבה מיום
1.2.2022**

החלטה

לאחר שעיינתי בטענות הצדדים, אני סבורה כי יש להיעתר לבקשות שבכותרת.

הבקשה להארכת מועד שהוגשה בגדרי בש"פ 526/22, שכוונה אף היא לפסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים מיום 14.12.2021 בע"ח 16283-12-21, הוכרעה זה מכבר בהחלטתה של כב' הרשמת ק' אזולאי מיום 26.1.2022. המדינה לא פירטה מהן ההצדקות לבקשתה "לעיין מחדש" בהחלטה זו (מלבד הטענה כי תגובה לבקשה זו לא הוגשה "בשל טעות"), וכידוע בקשה לעיון חוזר נועדה למקרים בהם חל שינוי נסיבות מהותי מאז מתן ההחלטה או כאשר נפלה בה טעות טכנית ברורה. אשר על כן, אין מקום להיעתר לבקשה לעיון חוזר בהחלטה זו (וספק בעיני האם ניתן בכלל להעלות בקשה לעיון חוזר בהחלטה, שניתנה כאמור בתיק בש"פ 526/22, בגדרי התשובה לבקשות

שבכותרת).

משהגעתי למסקנה זו אני סבורה כי מכלול נסיבות העניין, ובפרט שיקולים של שוויון דיוני, מצדיק היעדרות אף לבקשות שבכותרת. לא נעלמו מעיניי טענות המדינה באשר לסיכויי ההליך, ואולם שיקול מרכזי המצדיק את ההיעדרות לבקשות הוא העובדה שכבר ניתנה הארכת מועד להגשת ההליך ערעורי על פסק דינו של בית המשפט המחוזי (למבקש בבש"פ 526/22), ולא מצאתי כל טעם ענייני המצדיק הבחנה בין המבקש בבש"פ 526/22 למבקשים בהליכים שבכותרת, בפרט כאשר מדובר בבקשות שהוגשו בהפרש של יום עסקים אחד. לכך יש להוסיף כי אמת המידה החלה על הבקשות שלפניי היא מקלה יחסית להליכים אזרחיים ועניינה ב"קיומו של טעם ממשי המניח את הדעת לאיחור" (ראו והשוו: בש"פ 2000/10 מזרחי נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (18.1.2017); בש"פ 9098/18 סבח נ' מדינת ישראל (2.1.2019)), וכי עסקינן באיחור של 10 ימים בהגשת ההליך.

אשר על כן, ניתנת בזאת הארכת מועד להגשת ההליכים הערעוריים עד למועד הגשתם בפועל. המזכירות תמשיך טיפול כמקובל.

ניתנה היום, א' באדר א' התשפ"ב (2.2.2022).

שרית עבדיאן
ר ש מ ת